

ЦЕНА НА ВЪСТНИКА:
 За България годиш. 6 л.
 За 6 месеца . . . . . 3 л.
 За странство год. . . . . 8 л.
 За 6 месеца . . . . . 4 л.
 Всичко, що се отнася до
 вѣстника, се адресира:
 до редакцията на в-къ
 „Свѣтъ“ — гр. Варна.

СВѢТЪ

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ.

ИЗЛИВА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДѢЛЯ.

Редакторъ-Стопанинъ: ОД. ХРИСТОВЪ.

Телефонъ № 311.

За обявления се плаща:
 1 левъ на първа страница
 и 80 ст. на втора стр.
 нима се плаща за
 30 обявления на
 единъ прѣстълъ
 до 0.5 ст. в. д.
 Не плащатъ за
 първата страница.
 Ракописи не се връщатъ.

ВАРНЕН. ГРАД. ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 10803

гр. Варна, 7 юни 1912 г.

На 17 юли 1912 година до 4 часа слѣдъ обѣдъ въ помещението на Варненското градско общинско управление ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за една инсталация на централно водно отопление на ниско налѣгане въ градското училище „Св. Климентъ“.

Приблизителната стойност на прѣдприятието възлиза [14,000] четиринадесетъ хиляди лева.

За участие въ търга се изисква седемстотинъ лева.

Въ търга се допускатъ само специални къщи, които се занимаватъ съ фабрикацията на такива инсталации.

Изплащането стойността на цѣлата инсталация ще стане отъ бюджета за 1913 година, съгласно протокола на общинския съвѣтъ под № 31 отъ 30 V 1912 година.

Плановѣтѣ и поемнитѣ условия се получаватъ отъ управлението срѣщу 5 лева такса.

Кметъ: А. Василевъ

Н-къ на техническото отдѣление,

2-3

Инженеръ: Ст. Саламуровъ

ПЕРИМЕТРИ И КОНЦЕСИИ

за манганезъ и други метали се финансиратъ отъ Л. Б., — редакцията на вѣстника.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Отъ днесъ автомобилъ „ФОРДЪ“

Принадлежощъ на П. Петровъ Набасакалски & Хасанъ х. Ибрямовъ и Юрдскъ Минновъ,

Пътува редовно 2 пъти въ деня отъ

Добричъ до Варна и обратно, а именно:

Тръгва Добричъ—Варна	6 часа пр. обѣдъ
„ Варна—Добричъ	10 „ „
„ Добричъ—Варна	2 „ сл.
„ Варна—Добричъ	6 „ „

Таксата е 8 лева.

Билетитѣ се продаватъ:

Въ Добричъ въ хотелъ „ЗЛАТНА ДОБРУДЖА“
 Въ Варна въ хотелъ „ПРЪСЛАВЪ“.

ОТЪ СТОПАНИТЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Настоятелството на Варн. женско благотвор. д-во „Майка“ извѣстява на г. г. интересующитѣ се, че на 5 юний 1912 год. 10 часа сутринта ще се състои търгъ съ тайна конкуренция въ помещението на стопанското му училище „Трудолюбие“ за отдаване на прѣдприемачъ построяването втори етажъ на училищното здание.

Приблизителната стойност на прѣдприятието възлиза на 17,500 лева.

Залогъ за участие въ търга лв. 1000.

Намаленията или увеличенията ще ставатъ върху единичнитѣ цѣни въ проценти безъ дробни.

Поемнитѣ условия, вѣдомостъ за единичнитѣ цѣни и смѣтката на прѣдприятието може да се видятъ всеки присѣствувъ день въ дирекцията на училището.

Разноснитѣ по обявленията, сключване на договора сж за смѣтка на прѣдприемача.

ОТЪ НАСТОЯТЕЛСТВОТО.

Балкански комбинации.

Подъ горното заглавие в. „Девъ“ печата слѣдующата интересна статия:

Въпросътъ за Балканска конфедерация е прѣдметъ на разисквания отъ нѣколко години насамъ. Обаче, той най много изпъква при всѣка една криза на Балканитѣ. Силата на събитията го тласкатъ отъ сферата на политически идеалъ къмъ сферата на политическата и държавна необходимостъ. Осъществима ли е и при какви условия тази конфедерация, кои държави могатъ да участвуватъ въ нея, какви трѣбва да бждатъ нейнитѣ цѣли и полезна ли щебжде тя за България?

Прѣди всичко термина „Конфедерация на балканскитѣ държави“ е неточно употребенъ; таква конфедерация не може да има нищо общо съ конфедерацията на Сѣверо американскитѣ щати. По правилно е да се каже политическото и икономическото съглашение—най много съюзяван е—по между балканскитѣ държави за самостоятелното имъ вътрѣшно и външно развитие и закрѣпление.

Балканското съглашение за България сѣвѣмъ не е политически идеалъ! То е такъвъ за политическитѣ идеолози, или полѣви политически течения. Държавна и политическа необходимостъ то не съставлява тоже за България. Благодарение на своята вътрѣшна крѣпкостъ, България е сигурна за своето самостоятелно съществуване. Съглашението може да прѣдставлява за насъ една политическа цѣль доколкото чрезъ нея би могли да се прѣмахнатъ политическитѣ стрѣсенія въ Тур-

ция, които се отразяватъ и въ България и да се създадатъ условия за нашето спокойно развитие; доколкото се гарантиратъ чрезъ него вигоди за нашата търговия съ съседнитѣ държави; доколкото би се създали условия за свободното развитие на нашитѣ сѣнародници въ Турция, и би се отстранили всички евентуалности за едно военно стѣлкновение въ Балканитѣ, и най-послѣ, доколкото би се обезпечили отъ чужди посягателства населенитѣ съ християни—специално българи—части отъ турската империя. Тѣзи сж прѣимущества за България отъ едно споразумение на балканскитѣ държави.

Въ една приблизителна степенъ, таква прѣдимущества би имала и Гърция поставена, разбира се, на тая почва на неекспансивностъ, на която поставяме България въ случая. Отъ споразумението обаче Сърбия ще има безспорно още по-голъми облаги. Осѣвнъ горѣ изброенитѣ, които важатъ и за нея, Сърбия чрезъ него ще може да обезпечи още повече своята териториална целостъ и независимото си политическо съществуване. Това обстоятелство е достатъчно само по себе да изтъкне по голѣмия интересъ и полза, които Сърбия би извлекла отъ подобно споразумение.

За Черна-Гора бихме могли да кажемъ същото, както за България и Гърция, ако нейния стрѣмежъ къмъ териториално увеличение би могълъ да се компенсира донейдѣ съ другитѣ прѣимущества, които, както казахме, щѣ извлѣкатъ България,

Гърция и Сърбия от това съглашение. По тоя въпрос, обаче, щѣ говоримъ по долѣ, както и за Ромжия.

Турция обаче е държавата, която ще извлече максималната полза отъ едно подобно съглашение. Прѣди всичко тя може да бжде сигурна и обезпечена за своята териториална цѣлост поне отъ страна на ония държави, които ще участвуватъ въ съглашението и прѣзъ което то ще трае. Тя сжщо може да обезпечи вътрѣшното си спокойствие, тъй като мѣстнитѣ населенія, неочаквайки и неможайки да намѣрятъ въишна подкрѣпа и насърчение, ще бждатъ принудени да пасуватъ и по-малко да се подаватъ на движения отъ революционенъ характеръ. За нѣкои отъ великитѣ сили не ще бжде лесно да правятъ комбинации въ връда на Турция, безъ да държатъ смѣтка за силата, която ще прѣдставляватъ съюзенитѣ балкански държави. Ако силитѣ днесъ сж принудени да бждатъ повече или по-малко рѣзервирани въ това отношение, нѣма съмнѣние, че въпрѣки тѣхнитѣ усилия да интригуватъ и да дѣйствуватъ за парализирането на споразумението, то, ако е поставено на трайни основи, все ще съставлява още една повече прѣчка на тѣхна експансивностъ.

Осществимо ли е, обаче, едно такова споразумение или не?

Да се даде абсолютно категориченъ или отрицателенъ отговоръ е неуместно, защото е възможно да се осществи само при известни условия.

Кои сж сега условията и базата, върху които ще може да се осществи, кои държави могатъ да участвуватъ, и каква може и трѣбва да бжде цѣльта на съглашението.

На първо мѣсто изисква се:

1) Участвуващитѣ държави да иматъ еднакъвъ интересъ отъ него;

2) Да се ограничатъ тѣ въ настоящитѣ си териториални прѣдѣли и да се откажатъ отъ всѣкакви стрѣмежи за териториално увеличение;

3) Да си усилятъ взаимно икономически и търговски вигоди и дебюшета;

4) Да се обезпечи равноправно, свободно и нормално положение и развитие на националноститѣ въ Турция, за които Балканскитѣ държави не могатъ да не се интересуватъ; да стане въобще Турция правова държава;

5) Да се създаде по-често културно и икономическо общение между народитѣ на държавитѣ, участвуващи въ съглашението, и по-голяма политическа и икономическа солидарностъ;

6) Да се гарантира пълна самостоятелностъ и свобода на дѣйствие на Балканскитѣ държави въ друга посока, вънъ отъ съюзнитѣ задължения;

7) Да вложи всѣка една отъ участвуващитѣ държави осѣненъ моралнитѣ и своитѣ материални сили — а именно всѣка отъ тѣхъ да прѣдставлява сама по себе доста крѣпка военна организация и сила.

Горнитѣ, обаче, условия не могатъ да се реализиратъ по отношение на нѣкои отъ държавитѣ, които би участвували въ съглашението. По-горѣ изтъкнахме, че на първо мѣсто най-голямата полза би извлѣкла Турция, а въ замѣна на това не виждаме достатъчни гаранции, че тя, поради своята вътрѣшна несъстоятелностъ и лоша уредба, ще обезпечи ония прѣимущества, които сж необходими за другитѣ участвуващи държави. (Политическиятъ необходимостъ било за съюзяването на държавитѣ — въобще, било частно за тѣхното спокойствие и наирѣдъкъ). Отъ друга страна — България, Сърбия, Гърция и Черна Гора, не само днесъ не могатъ, но и въ по-далечно бъдаще да направятъ героически жестъ — окончателно да се откажатъ явно или тацитно отъ своитѣ национални въжделения. Последнитѣ съставляватъ не само единъ народенъ идеалъ и стимулъ въ националното имъ развитие, но и политическа необходимостъ, която става толкова по-чувствителна, колкото повече се развиватъ вътрѣшно тия държави. Самото това обстоятелство, колкото и да се въздържатъ отъ рѣшителната акция по настоящемъ тия държави, изключва възможността за трайно съглашение на балканскитѣ държави. Тѣ би се примирили само тогава съ настоящето си положение и биха вѣзали безъ повече резерви въ едно съглашение, ако би сжществувала налѣжаща и неурѣдолима опасностъ за тѣхното самостоятелно сжществуване. Такова, обаче, за сега и при днешнитѣ имъ държавне нѣма.

Ще продължимъ.

Дилетантъ.

Симфонически концертъ въ Варна.

На 2 юний т. г. въ гимнастическия салонъ на „Черноморски юнакъ“ се даде концертъ, който по своята програма и изпълнение смѣло може да се нарече симфонически.

Това музикално за града ни тържество бѣ засѣнено отъ природната стихия, която въ продължение на цѣли два часа не даваше възможностъ на жадуващитѣ любители да се добератъ до салона. При все това, постепенно публиката напълни салона и въ 10¹/₂ часа се почна първиятъ номеръ отъ програмата: увертюрата „Preciosa“ отъ Karl M. von Weber.

Оркестрътъ отъ 40 души любители и музиканти отъ двѣтѣ военни музика, пѣхотната и флотската, грѣмна тържествената увертюра изъ „Preciosa“, въ която се прозира тънкия художественъ усѣтъ на Weber'a къмъ източнитѣ мотиви.

Г-жа Ангела д-ръ Тодорова — Конеманъ изпълни арията изъ опера „Самсонъ и Делила“ отъ Saint Saëns съ истински худо-

жественъ замахъ. Отъ нейния гласъ — алтъ вѣе свѣжестъ и мека топлина, която ви сгрѣва и ободрява. Приятниятъ тембъръ на гласа ѝ се отличава съ своята дълбочина, която увлича слушателя въ захласъ. Въ фрѣтето пѣкъ гласътъ ѝ е буенъ и тържествено драматиченъ. Изобщо г-жа Тодорова — Конеманъ обладава гласъ, който е артистически школуванъ. Свършила е Вюрцбургската консерватория по пѣние.

Смѣсенитѣ хоръ отъ любители и любители заедно съ мъжкия хоръ на д-во „Гусла“ изпълни „Zigeuner mädchen“ за мецо сопранъ съ хоръ и оркестръ отъ M. Meyerolbergleben, директоръ на Вюрцбургската консерватория. Това е една модерна композиция, която ни рисува несносния животъ на млада циганка, останала безъ родителска грижа и подслонъ. Както солото за мецо-сопранъ, изпълнено отъ г-жа Тодорова — Конеманъ съ артистична вѣщина, тъй сжщо хорътъ и оркестровката се отличаватъ съ силно драматични мѣста, посрѣдъ мъчително дѣйстващата лирична музика на тази композиция, взета въ цѣлостъ. Оркестрацията е богата въ ритмическо отношение, което придава особена красота и отгнѣкъ на цѣлата композиция.

„Valse triste“ изъ музикалната драма „Kuolema“ отъ Iean Si belius, норвежки композиторъ, ни прѣдставя кошмара на една умирающа майка. Още отъ първитѣ тактове на тоя валсъ се чувствуватъ зловѣщитѣ стѣпки на смъртта, изразени въ пикатото на акомпанимента отъ струнитѣ инструменти и тревожната музикална фраза — първиятъ мотивъ въ нискитѣ пасажии на първитѣ цигулки solo — вѣчко изпълнено до края соp cordino. Цѣлата композиция е облѣна съ една таинствена свѣтлина, която верѣдъ буйната игра на танцуващитѣ двойки се прѣвърща изведнажъ въ мракъ съ появяването на смъртта. Валсътъ бѣ интерпретиранъ, както отъ диригента д-ръ К. Тодоровъ, тъй и отъ изпълнителитѣ грижливо и съ вѣщина.

„Sinfonia Eroica“ въ Es dur № 3 отъ Ludwig van Beethoven бѣ центръ на цѣлия концертъ. Въ продължение на 45 минути слушателитѣ бѣха въ омая отъ тази великолѣпна „героична симфония, написана за възвеличаване паметта на единъ великъ човѣкъ“. Композирана въ честъ на генералъ Наполеонъ Вонапарта, тази симфония въ първата си частъ твърдо и вѣрно рисува непоколебимия характеръ на тоя герой, който се възплотява въ силния тържественъ и мажоренъ музикаленъ мотивъ на виолончелитѣ още отъ третия тактъ на Allegro-to. Тази главна тема прѣзъ цѣлата първа частъ прѣнасяна въ различни инструменти ту съ по-голяма сила, ту съ по-силно напъжение се бори съ други два мотива, които съставляватъ прѣвѣтитѣ на тая героична борба.

Marcia Funebra, II-та частъ съ своя бавенъ темпъ ни рисува болезнената тѣга за смъртта

на тоя герой, духътъ на който живѣе въ създаденитѣ отъ него велики дѣла. Scherzo-то ни прѣдставя наредъ съ неговата силна натура веселостта и безгрижието му, — нѣща, свойствени на велики хора, но безъ да изгубва прѣдставата за неговата сериозностъ, която личи ясно въ темитѣ на тази трета частъ.

Изпълнението на симфонията бѣ задоволително, като се иматъ прѣдъ видъ мъжнотията и сериозността за изпълняване на композиции, подобни на тая симфония.

Мъжкия хоръ на д-во „Гусла“ съ любители ученици изпълни драматичната музикална пиеса „Tragedia pod gvozdom“ отъ K. Kukla съ оркестровъ акомпаниментъ. Въ тази музикална картина ни е прѣдставено хърватското робуване прѣзъ осемъ вѣка поради раздоритѣ на войводитѣ съ бана. Въ хорала, който пѣе попѣтъ — глаголящъ и моли за помощъ, да се освободи хърватинътъ отъ латинския — католически гнетъ, личи силенъ музикаленъ талантъ. Въ последната частъ, когато се оплаква робското тегло прѣзъ 8 вѣка, отъ кларинетитѣ се чува плачевенъ смѣхъ, пропитъ съ тѣга за изгубената свобода, мечтата за която постепенно въ финала тържествено се възстановява въ мажорния отгнѣкъ на главния мотивъ.

Пѣснитѣ за алтъ „Прѣзъ есенята“ отъ K. Franz, „Росата блещи“ отъ A. Rubinstein и „Тържеството на любовта“ отъ F. Weingartner бѣха изпълнени при вѣщото акомпаниране на г-на Р. Франки отъ г-жа Ангела Тодорова — Конеманъ високо артистично, за което бѣ живо аплодирана и удостоена съ разкошенъ букетъ отъ рози.

„Горски животъ“, балада отъ R. Schumann ни рисува скитнишкия животъ на бохемитѣ-цигани верѣдъ гори и лѣсове, дѣто въ привечеренъ мракъ около огньоветѣ се мѣркатъ видѣния чудни; всичко е обрисувано съ една ефирна музика, която ви завладѣва като фурия. И ето слѣдъ това се явява величествената хорална пѣсенъ на бохемския животъ съ неговитѣ приказки, пѣсни и тайни прокоби и игри, въ които далечъ изгнанигѣ отъ роденъ край виждатъ въ сѣня си неземния рай. Съ тази романтична пѣсенъ-картина на горския животъ се завърши симфоническия концертъ.

Като привършваме тия бѣлѣжки по концерта, ние похваляваме енергичнитѣ учители въ тукашната мъжка гимназия г. г. Юрданъ Тодоровъ и Викторъ Гуттъ и отъ дѣвическата г. д-ръ Коста Тодоровъ, като директори на концерта, които съ неморенъ трудъ и при съдѣйствието на любителитѣ-офицери, сждии, чиновници, учителкитѣ отъ гимназията, прогимназитѣ и основнитѣ училища и госпожиди на видни сѣмейства успѣха да дадатъ първия симфонически концертъ въ града ни. Тѣхното дѣло се увѣча съ усѣхъ.

Чистиятъ приходъ отъ концерта бѣ въ полза на д-во „Майка“.

Въ Варна има ли полиция?

Кумарджийството, а особено томбулата въ Варна е развито до виша степен. Въпрѣки строгоститѣ на закона съ които се забранява, даже, и на старитѣ опълченци разиграването на томбулата, пакъ почти на всѣко кафене, особно въ района на първи участъкъ, ще забѣлжитѣ да се мѣркатъ, млади и здрави хора, съ кошници въ рждѣ пълни коя съ сардели, коя съ дини или цигари, или пъкъ цѣлъ снопъ петли и кокошки. Тайно дебнатъ тѣ, поразвеселили се и наивни хорица и хобъ, туку подложатъ подъ носомъ кошницата съ прѣдмети и торбата съ номера.

Всичко това се върши явно и прѣдъ очитѣ на самата полиция. Последнята не обръща внимание, даже не иска и да знае. И какво ще иска да знае, когато вниманието ѝ се обърнате совсемъ на друго мѣсто. Лопитѣ езици различно говорятъ: едни казватъ, напимѣръ, че стар. пол. стражаръ Георги Костовъ влизалъ въ нѣкои заведения, взималъ каквото му е потребно и стотинла не плащалъ, ако му споменуватъ за пари, сърдечъ се и се заканвалъ. Втори говорятъ, че съ съдържателя на едно кафене гдѣто се е разигравало комаръ той е билъ добъръ приятель. Трети пъкъ говорятъ, че е билъ твърдѣ интименъ съ шанезитѣ и често имъ обикалялъ домоветѣ, сигуръ, да не би нѣкой да ги нападнѣ.

Знайно е сжцо, че на този полицей прѣди, като акцизень контролоръ, 100 лв. заплата не му е стигала, пита се сега, какъ живѣе съ 75 лв?

Но най-послѣ какво да прави човѣка, като вижда, че управия нѣма. Има наистина началникъ, но той петъ пари не дава за службата си, освѣнъ да се грижи какъ да запази собствената си кожа: отъ една страна партизанитѣ го гонятъ, отъ друга „Свѣткавица“ не прѣстава да му изниса кирливатѣ ризи на пазаря, а отъ трета инспектора на полицията, нѣмалъ друга работа та събралъ твърдѣ много свѣдения за неговата „добра“ служба. По цѣли дни, горкия въ сладкарницата на Маринова кисне и глава до гвава съ вѣрния си приятель нѣщо шушне. И какво ли? Сигуръ да се скрои нѣщо подобно на консулкия слуга, или да се хване нѣкой българка за руска анархиска, та да се пише изъ вѣстникитѣ нѣщо славно за него! Иначе не бива — трѣбва прѣдъ голѣмцитѣ и съ изкривенъ грѣбнакъ да се ходи, защото, ако го уволнятъ, опасно е да не нема пакъ „оку“, отъ кжци.

Кой пие, кой плаща въ варненската полиция нищо не се знае. Стражата на една страна, началника на друга, а секретаря му, естествено, и той е човѣкъ, пъкъ си гледа своята търговийка. Зеръ, нѣкой е задържанъ въ централния участъкъ по нѣкое дѣло трѣбва да му се отслужи, да се намѣри гаранции и пр., кой ще свърши всичко това — естествено бившия му съдружникъ, който пъкъ трѣбва

да се търси. Отъ друга страна погледнешъ пъкъ дошелъ нѣкой търговецъ (?) за женска стеска — трѣбва и на няго да се отслужи: на „Траката“ трѣбва да се изпращатъ хора, за „стоката“ трѣбва файтони да се гласятъ и др., разбира се, човѣка си гледа интереса, отъ това комисионерство по хубаво може ли да има за писалището на бившитѣ съдружници?

Е, добрѣ, ако всичко това е тѣй, какъ тогава не ще могатъ свободно да се разхождатъ изъ града джепчии, касаразбивачи като Шишка и да не ставатъ обири посрѣдъ пладнѣ?

Питаме ний тогава въ Варна има ли полиция?

Ще се повърнемъ

Ловъ за апаша.

Непрѣстанитѣ атаки на в. „Свѣткавица“ отъ една страна неблагоприятна ревизия на инспектора на полицията г. Бобеконъ отъ друга и накупелото общество негодувание отъ трета страна, като че ли сж повлияли доста много върху деятелността на варненския градски началникъ Михайловъ. На послѣдъкъ той започна да става твърдѣ усърденъ къмъ службата си особно съ прѣслѣдването на апашитѣ, които за нещастие, сж въ изобилие въ нашия градъ. Благодарение на това обстоятелство въ едно кжсо време почти всички апаша сж изловени отъ варненската полиция а най-важното, че царя на апашитѣ Мангъровъ заловенъ отъ собствената ржка на самия началникъ, днесъ се намира въ варненския затворъ. Като похваляваме геройската постжпка на г. Михайлова по заловяването на опасенъ и дѣлшъ дѣлжимъ да отпишемъ самата случка по това залавяне, кадѣто г. Михайловъ безъ малко цѣлъ да стане жерва на своя дългъ.

Като всѣки истински полицей г. Михайловъ се отличава съ силно обоняние, благодарение на което той подущилъ, че миналия петъкъ Мангъровъ съ автомобилъ е рѣшилъ да направи дръско посѣщение въ Варна. Веднага г. Михайловъ се разпорѣжда за единъ изводъ кони стражари да оседлятъ конетѣ и да бждатъ готови за всѣка минута. Слѣдъ малко видяло му се, че стражата е не достатъчна за цѣлѣта и рѣшилъ да я допълне отъ оная поставена при Евксиноградъ за охрана двореца; а пъкъ не е злѣ да знае и самата царяца, че варненския градоначалникъ ще ходи на ловъ за апаша. Снабденъ съ цѣлъ отрядъ конна стража, а самъ той на автомобилъ потегля къмъ цѣлѣта. Най-удобно мѣсто за позиция, Михайловъ е избралъ „Траката“, кждѣто има и студена бира, а още повече отъ кждѣто мипаватъ дворцови хора и ще видятъ, че началника не спи, както го обвинява в. „Свѣткавица“, а вѣрно изпълнява дълга си.

Отрѣда конна стража начело своя шевъ не имъ било писано много да чакатъ: ето отдалечъ се явява автомобилъ носящъ скжпня гостъ. Той лѣти съ из-

вънредно голѣма бързина, но това не плаши смелия полицей. Гордо той застава и съ високъ гласъ командва: „пашки вънъ — напредъ!“ Въ мигъ сгражата полѣтява като стрѣла и автомобилъ на опасния апаши пада въ пленъ.

Огдѣхналъ си най-послѣ героя, Мангъровъ е въ неговитѣ рждѣ, едно само сега го смущава, кой ще отвори вратата на автомобилъ и залови апаша. Ами ако послѣдния е снабденъ съ леворвери и ками, или пъкъ носи съ себе си динамитни бомби и дали тази смѣлость нѣма да коства живота на нѣколко стражари, па даже и на самия него? Не. По добрѣ тукъ нищо да не се прѣзи. Въ градоначалството тамъ има много стражари и риска е по-малкъ, при това умѣстно е да се направи една малка манифестация изъ града и да се затворятъ дошатѣ уста на недобросъвѣстнитѣ хора, помисли Михайловъ, и пакъ командува: „напредъ, слѣдъ мене!“

Бавно потегля автомобилъ носящъ шева на варненската полиция, слѣдъ него на почетно расстояние върви автомобилъ съ апаша обиколень съ конната стража. Тѣй кортежа престигна въ града и потегли изъ многотумната улица „Царъ-Борисъ. Мало и голѣмо се спираше и всички се мжчеха да проникнатъ въ автомобилъ и да видятъ този Мангъровъ, който на послѣдъкъ растрѣвожи цѣлата полиция па даже и цѣлата преса. Скоро улицитѣ се затрѣстиха отъ многобройния народъ и автомобилитѣ едвамъ си пробиваха пътъ. Градоначалника съ засукани мустаци и полуосмихнато лице, непрестано въртеше малкитѣ си дѣволити очи изъ навализата; навѣрно той гледаше да види редактора на в. „Свѣткавица“ и съ очи да го защита: „какви? ще пишешъ ли още че въ Варна нѣма полиция“?

Най-послѣ кортежа пристигна въ Окржното управление и спрѣ до цѣвтралния участъкъ. Цармаклъка на Окржното Управление бѣше окичень съ хиледенъ народъ, който съ нетърпение очакваше да се отворятъ вратата на автомобилъ изъ който ще се покаже Мангъровъ. Най-послѣ на помощъ на конната стража прѣстигна и пехотинска.

Моментъ приближава, настжпни задисше. Единъ смѣлъ стражаръ отвори вратата на автомобилъ... Съ ужасъ Михайловъ поцкочи като опарень, кого вижда той да излиза изъ автомобилъ? — г. Из. Найденъ прѣдставитель на банка „Добруджа“, г. Генчевъ — актиоръ отъ трудата на Роза Попова и двама войници съ редовия билети за отпускъ.

Коментарии по-нататкъ сж излишни.

с. Куртъ-дере, 22/VI 1912.

Дог-на редактора на в.

„Свѣткавица“.

Г-нъ редакторе,

Моля ви, дайте чрѣзъ почтаемия ви вѣстникъ изразъ на накупелото негодувание, което

е обхванало жителитѣ на цѣла Кара-Агачска община, негодувание, което може да се изрази и въ изстъпление, ако компетентнитѣ власти не взематъ своевременно мѣрки.

Въпроса е за Миланъ Ботушаровъ, секретаръ-бирникъ въ общината. Този г-нъ въ злоупотребуване съ длжността си е миналъ всѣкакви граници и въ своята самозабрава е спечелилъ ненавистята на всички.

Да, г-нъ редакторе, това не е инсинуация, която се инспирира само отъ чувство на отмъщение, породено отъ лични разпри, а истинна, която азъ ще докажа съ факти.

Секр.-бирника по начина на изпълнение длжността си далечъ е задминалъ турскитѣ чиновници. Той своеволично; въ канцеларията му може да се влѣзе само ако господството му има разположение, а такова рѣдко се случва да има, още повече че той е въ общината само 10 дни отъ мѣсеца.

Учебното дѣло страда, интереситѣ на търговцитѣ се ощетяватъ. Ний, учителитѣ, ще напуснемъ тази община, кждѣто царя безправнето и сме принудени да губимъ сили и време въ лични разпри съ подобни чиновници. И всрѣдъ мизерната селска обстановка, която трови живота на учителя и убива всичко що е жизнерадостно въ него, ний сме спирани въ работата си и отъ тия чиновници, за които закона изрично постановява, че тѣ трѣбва да подпомагатъ учителя въ неговата дѣйностъ.

Но законъ за Миланъ Ботушаровъ? Това е абсурдъ. Той поврѣща неотворени официалнитѣ писма, изпращани отъ учителитѣ. И училището на с. Куртъ-дере, цѣла година, не можа да се сдобие съ камелка на бурето отъ гдѣто дѣцата пиятъ вода и тѣ сж принудени да черпятъ съ канчета! (А колкото за удовлетворение на другитѣ училищни нужди, излишно е да се говори, слѣдъ привѣждането на горния фактъ). И инспекцията съ редица окржни прѣдписва на учителя, да се поддържа хигиената въ училището! Каква ирония! Но още колко други закононарушения. Часть отъ гората на с. Кара-Агачъ се експлоатира, за въ полза на църквата въ сжщото село. Имашеслухъ, че и сек. бирника, участвалъ като съдружникъ въ експлоатацията. Прѣдседателя на настоятелството свѣщеника въ селето нѣколко пжти го е поканилъ да прѣдаде сумата, или ако тя е внесена въ нѣкое банково учрѣждение да прѣдстави документи, но той и до днесъ не е сторилъ това. При миналогодишната му ревизия е намѣренъ дефицитъ отъ 1400 лв. За това има съставень и актъ. Лесно обяснимо, той ще прави мази и кжци и то

отъ икономисанитѣ пари отъ 120 лв. заплата. Когато за поддржане на комфорта съ който е придружень неговия животъ, трѣбватъ не по малко отъ 3000 лв. годишно. А за да си съставимъ понятие за Миланъ Ботушаровъ като морална личностъ, азъ ще се поразправа въ неговия частенъ животъ и изнеса нѣкол-

факти. Преди няколко месеца е живял в къщата на свещеника от селото, но и като квартирант е бил нетърпим. И на поканата на хазина да си излезе, той отговаря с насилне, като нависа побой на жена му и дъщерята. Заставен най-после да си излезе, той намира средство да си отиде. Изкрива мазилката на стъпките и ги намазва с човършки извержения. За това има заведено дело, при провадийския мирови съдия. Каква вандалина! Какво проявление на визост и гнусота! Но неговия дербейлик е по-голям и от този на турските паши. На 28 май общинските власти нанесоха побой на един преходящ работник. За това има заведено дело. На 31 май секр. бирника насочи револвер сръщу един от търговците в селото. За това се телеграфира на г-н провадийския окол. началник, който веднага разпореди да се почне следствието. Често пъти вощаната тишина в селото е нарушавана от револверни вистрели. Това не очудва никого, за всички е понятно, че секретаря е дошел и оповестява на населението за идването си. И този свършено дискредитиран човък е секр. бирник! Действително много чудно, как той още може да се крѝпи на секретарското място. А да си обясним това с обстоятелството, че той е партизанин със особени заслуги към днешната властующа партия, — не, той действително днес минава за народняк, но името му фигурира и в демократическите списъци, пък той не отрича съществуването и на либералната партия, защото и нея поддържа с членските си вноски. Политически цонме, с манията да си кусва от делвата на властта. Жално и печално е, че той е фактически шеф на цѝла община.

Надѝваме се, че г-н варненския окр. управител ще вземе бѝлѝжка от всичко изложено тук и се справи с този чиновник, като го постави на приличното му място.

Съ почитание:
учителъ.

Хрохика

Българска Мисия в Москва.

По случай откриването на метрика на генерал Скобелев в Москва, което ще стане на 24 т. м., българското правителство е натоварило специална мисия да го представлява в тези тържества. Мисията, състояща се от: г. г. Григоръ Найденов председател на опълченското дружество, Т. Кировъ, подпредседател на същото, Г. Табаковъ, съветник в сътната палата и Г. Шонтовъ, мирови съдия, която е натоварена и да положи на метрика на Скобелева бронзовъ вѝнецъ е замивала миналата вечер на 18 т. м.

Из партийния Окръжен живот на Варна.

Варненското окръжно бюро на Прогресивно Либералната партия е издало окръжно до г. г. председателите на околийските градски и селски бюра с което ги кани:

1) Въ най-непродължително време да изратят списък на партийните бюра (градски и селски).

2) Да се направи всичко възможно за най-широкото разпространение на партийния вѝстникъ.

3) Да вѝпнат на всички съмишленици, че тѝ трябва да се свикнат с редовното изплащане на членските вноски и

4) Да държат в течение окръжното бюро за всички появи на партийния и обществен живот и пр.

Накрай окръжното е приключено с един апел към околийските бюра: да вземат при сърдце партийната кауза и направят всичко възможно, за развитието, засилването и закрѝпването на Прогресивно Либералната партия в варненски окръгъ.

Лични.

Завчера замина за Лондонъ и Мавчестеръ по частна работа варненския народен прѝдставител и прѝдседател на Вар. Окръж. Прогрес. Либерално бюро г. Ст. Е. Русевъ. Той замина с семейството си и ще се бави там около един месецъ.

Вѝнчавна.

Приятно ви е да съобщимъ че нашия добър приятел г. Атанасъ Добревъ днес ще се венчае с г-ца Добра Атанасова — внучка на свѝщеникъ Коетадинъ Дѝвовски.

Нашиятъ благопожелания за щастливата двойка.

Интересна изложба.

Археологическото дружество ще уреди в началото на м. юлий изложба на картини фотографии и др., които представляват града Варна в продължение на последните сто години.

Изложбата ще бѝде първа по рода си в България.

Умоляват се всички които имат картини или фотографии съ изгледи на града от турско време, да ги вземат на дружеството за изложбата.

Доброволно пожарно Дружество „Смѝлостъ“.

Временния комитет на доброволното пожарно дружество в Варна свиква на 27 т. м. в „Юнашкия салонъ“ общо събрание за окончателно приемане на проекто-устава, избор на настоятелство и контролна комисия и пр.

Осѝден убиецъ.

Извѝстно е на всички, че миналата година на 1-й септември, балчишкия жител Андонъ х. Панайотовъ бѝше убит с пушка и от засада на самия път между Екрена и Балчикъ, собствената си съруга Флоринка. На времето си, това подло убийство бѝше произвело

голям шум и възмущение на всички граждани. Преди няколко месеца делото бѝше сложено за разглеждане прѝд варненски Окр. Съдъ. Последния, като се увѝри напълно в виновността на убиеца — осѝди го на доживотен затвор в вѝчни окови.

Андонъ х. Панайотовъ, не доволен от тази присѝда, апелира я предъ русенски Апелативенъ съдъ. Дѝлото отъ апелативния съдъ се разгледа на 18, 19 и 20 т. м. в „Юнашкия салонъ“ в Варна. Първия дѝв съдъ е направил огледъ на самото място между Екрена и Текето в присѝствието на защитниците на обвиняемия, а на 19 и 20 е заседавал. В това заседание, апелативния съдъ потвърди напълно присѝдата в Варнен. Окр. съдъ с която убиеца е осѝден в вѝчни окови.

Осветяване паметника на Палацни.

На 17 т. м. в чехската столица Прага е станало осветяването и откриването на паметника на Палацки. Това осветяване е станало най-тържественно в присѝствието на няколко десетки хиляди народъ.

Погребението на Миловановичъ.

Погребението на почивалия се преди няколко дена сръбски министър прѝдседател и министър на вънкашните работи д-ръ Миловановичъ се е извършило завчера на 19 тога при най-тържествена обстановка. В погребалното шествие сѝ взимали участие всички сръбски министри, граждански и военни държавни съновници, членовете на дипломатическото тѝло, народните прѝдставители, много видни лица и делегатите на чуждестранните владѝтели и правителства. При опѝлото на покойния сѝ присѝтствували и сръбския кралъ и прѝстолонаследника.

Народния театър.

Първата група отъ държавния народен театър, слѝд като гостува 10—15 дни в града ни и забавлява варненци с най-подбрани пиеси, — завчера отпътува за Шуменъ и пр.

Сега в града ни пристигна втората група отъ народния театър. Трупата започна своя репертоаръ на 22 т. м. с драмата „Вѝлата женидба“.

Една несправедливостъ.

Завчера на 17-й тога една група отъ 20 души работници се е покачила отъ гара Шуменъ за гр. Добричъ. Съгласно закона, групата е пътувала с 1/2 билетъ. Когато обаче, в гара Гебедже работниците е трѝбвало да се прѝхвърлят в добричкия влак, кой знай какъ, един от работниците е пропуснал да се качи: при първата кондуктора е констатиралъ, че групата имѝсто отъ 20 души се състои само отъ 19. Това той смѝталъ за измама и на първата гара — Девня бил разпоредено да се снемат тези нещастници. Понеже последните сѝ нѝмали нито сто-

тинка в джобовѝ си и сѝ нѝмали възможност да се снабдят с нови билети до Добричъ, принудени сѝ биле да останат в Девня. Какво е станало по-нататкъ с тѝхъ не се знае, но това е единъ крайно несправедлив актъ отъ страна на кондуктора и началникъ влака.

Разгаченостъ.

В бисфетитъ край морската градина мѝжду порядачните семейства непрѝстанно сноватъ разни шантѝзи и развалени жени, което обстоятелство имѝ е строго забранено отъ закона. Това става прѝдъ очите на полицията и самия градски началникъ. Чуват се отъ всички порядѝчни хора протести, но полицията не обръща никакво внимание. Тази незаинтересованостъ отъ страна на градоначалника дава поводъ различно да се тълкува. Нѝмали най-после Варна да бѝде освободена отъ този некаѝренъ полицай?

Опитъ за кражба.

Научаваме се, че няколко души преди няколко дена сѝ опитали да нападат и обертат църквата „св. Петка“ Какво знае по това варненския градоначалникъ?

Какъ не го е срамъ?

Слѝд като изпусна цѝл кошъ гнусави глупости и клевети по адресъ на г. Ст. Русевъ, варненския градски началникъ Михайловъ, какъ не го дострамя завчера да се яви на гарата и ведно с приятелите на г. Русева да му пожелае добър път и да иска да се рѝкува с него. Научаваме се, че г. Ст. Русевъ му обрънал грѝбъ. Ако това е вѝрно — Михайловъ е получилъ заслуженото си.

Получихме слѝдующата телеграма.

Завчера, в едно второкласно купе, пътуваха за в гр. Добричъ повече отъ 500,000 дървеници отъ различна величина. Нито една от тѝхъ не притежаваше билетъ. Въпърви това кондуктора ги помина безъ да имѝ състави нужния актъ, нито пък ги снима на първата гара. Това дава поводъ да се съмняватъ всички пътници, че кондуктора е получилъ рушветъ, та за това е пропусналъ дървениците безъ билетъ.

Дедективъ.

Б. Р. Имаме положителни свѝдения, че почти сѝ всѝки влак, при това всѝ в II и I класни купета пътуватъ контрабанда по няколко десетки хиляди дървеници. Обръщано е за това вниманието на кондукторите и началника на варненската гара, но нито единия нито другия сѝ взимали никакви мѝрки. Немали най-после дирекцията на желѝзниците да вразуми подведомствените си чиновници и служащи?